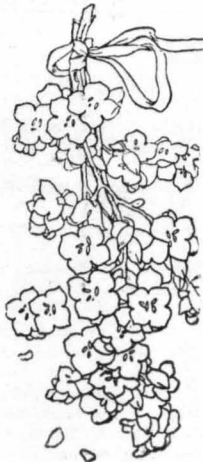

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Η Μαρίαννα 'Αλκαφάραντο στον Ιππότη ντε Σαμιγιό. Το λ. έ. δ. ο. 1667.

Ξενητειμένο μου περιστέρι, "Αν σου γράφω κ' αυτή τη φορά, τ'ό κάνο γιατί μού μένει άκόμα κάποια κρυφή έλπίδα, πώς κ' αγαπάς και πώς θά σέ ξαναδώ... Και με στηρίζει άφάνταστα ή μικρούλα αυτή έλπίδα, βρίσκω σ' αυτή γλυκεριά παρηγοριά, γιατί άμα τη χάσω, θά χαθώ κ' έγω μαζί της την ίδια στιγμή...

'Υποφέρω σκληρά, χωρίς καμιά διακοπή, από τότε που έλαβα την τελευταία έπιστολή σου... Μούγραφες εκεί μέσα με θράσος πού με κάνει νά σταυροκοπιέμαι άκόμα, πώς άγάπησες μιά άλλη αυτόθι κάτω πού βρίσκεσαι... Μιά άλλη, Γαλλίδα, πατριώτισσά σου...

Μή με τυραννιάς άκόμα περισσότερο, χουσε μου... "Αν δέν είναι πάλι κ' αυτό σαν τά συνηθισμένα σκληρά άστεία σου, άν έμυξε

για την καρή μου τύχη, νάναι άληθινή μιά τέτοια είδησι, ξαναγράφε μου χωρίς άναβολή...

Σβύνω σαν τη δροσιά στά φύλλα, μόλις τά χαϊδέφουν λίγο ή κεντερές άκτινες τού ήλιου τού καλοκαιριάτικου... Δυνώνω σαν τ'ό χιόνι πού σκεπάζει άνάλαφα τiz χαμηλές βουνοπλαγιές, μόλις άρχισει ή "Ανοιξη νά σκορπάη τά μύρα της δλόγυρά μας...

Στείλε μου τ'ό πορτραίτο της, ή μιά έπιστολή της, ή επί τέλους γράψε μου τί σου λέει και πώς σου φέρεται. 'Η περιέργεια φλογίζει την πονεμένη μου ψυχή και θά σκιάσω με άνεπίτοιη λαχτάρα πάνω στα μικροαντικείμενα αυτά πού άνήκουν στην τρισυνηθισμένη άντίζηλό μου...

Κι' άπάνω τους με δίψη πετόντας ή ματιά μου, ίσως νάβρω κάτι, πού σ'ό δέν θά πρόσξες άκόμα: Κι' άν αυτό είναι σημάδι πώς σ' αγαπεί άληθινά, θά σου τ'ό γράφω στη στιγμή, λατρεία μου γλυκεριά... Βασίσου στην άγάπη μου, την αώνια κ' απαράμυλλη, πώς θά σ'ό γράψω: Θά σου π'ό αγάπησέ την και σ'ό αντίφια της, γιατί σ'ε λατρεύει άληθινά... Και κύταζε νάβρω πλάι της την ευτυχία, πού στάθηκα άτυχη έγω νά σου χαρίσω...»

Κι' άν πάλι τά λόγια της και τά καμώματά της στάζουν την ψευτιά και την ύποκρισι, σ'γουρα θά τ'ό καταλάβω... Και τρομαγμένη άπ' τη δυστυχία πού σου στήνει, θά σου φωνάξω με όλη της παραγαμένης ψυχής μου τη δύναμη: Εφυλάξου, αγαπημένο μου, άπ' την ψευδία και προδότρα αγάπη της μοιραίας αυτής γήρσας... Φύγε μακριά άπ' τά πλάνα της τά μάτια κ' άπ' τ'ό βροϊκό σαν τού φειδιού μπλέξιμο τού κορμιού της σ'ό δικό σου... Στάζουν τά χείλη της φαρμάκι, πού γρηγορά θά νεκρώση την άδωια με άστατη καρδιά σου...»

"Ετσι τη νοιώθω την αγάπη, την άληθινή αγάπη, λατρεία μου. 'Αγάπη θά πη για μένα, νά σου χαρίζω όλάκερη, χωρίς συμβιβασμούς και σεμνότερους περιορισμούς, την ευτυχία πού διψάω ή ψυχή και τ'ό σωμα σου... Κι' άν ή μαύρη μοίρα μου τ'ό φέρει και τ'ή βαρεθείς την άτυχη αγάπη μου, και τότε άκόμα έγω δέν θά σ' άρνηθώ...

Και τότε άκόμα δέν θά λείψω από κοντά σου... Και τότε, άκριδώς τότε, θ' άρχισω νά σου φαινόμενα χροήσιμη με τiz θυσίες μου, άφου έπαψε πεία ή αγάπη μου νά σέ θεμαίνη...

Δέν θά φύγω από κοντά σου... Θά στέκω άρκετά μακριά σου για νά μη σ' ένοχλή ή άδιάκριτη παρουσία μου, μιά κ' άρκετά κοντά σου, για νά μη σέ χάνω άπ' τ'ό μάτι μου ούτε στιγμή.

Κι' έτσι άθέατη, παραγαμένη, με τά μάτια μου βουρκομένα και με τ'ή φτωχή καρδοβίλα μου ματωμένη, θά παραστέκω στην ευτυχία σου άγνωτος κ' άφοσιωμένος φύλακας...

Νοιώθω τη δύναμη νάμω υπέρτερα εκείνης πού αγαπάς, άρκει νά μη σέ χάσω ποτέ άπ' τη ματιά μου. Τόσο πολύ σ' αγάπησα!... Μά μόνο ή αγάπη μου για σένα, άραγε, με ταπεινώσε σ'ό τόσο φριχτό σημείο; Τί νά σου π'ό, κ' έγω δέν ξέρω... Τάχω χαμένα!

'Η περιφρόνησί σου ίσως και νά με κίλησε χαμηλά σ'ό χόμα. Και νοιώθω πώς άν σου παραπονέθω για την άδωια και σκληρή διαγωγή σου άπέναντί μου, θάχω τ'ό π'ό μεγάλο άδικο τού κόσμου... "Ενας από τούς άξιωματικούς τού μπαμπά μου, άφοσιωμένος σαν

φύσις καθόλου μόνη της. (Φεύγει βιαστικά).

ΖΟΖΕΦΙΝΑ, (μέσα στα δόντια της).—Τί κόψια, νά βλέπη κανείς ένα κορίτσι λογικό σαν τ'ή δεσποινίδα Μαρκέλλα νά δουλεύη για μιά τρελλή πού δέν την αναγνωρίζει κιόλας! Νά στερηται τά άπολύτως άναγκαία για νά την περιποιείται, χωρίς ν' άκούη οδ' ένα ευχαριστόν!... "Ενώ μπροσος νά την κλείση σ' ένα φρενοκομείο για νά την κύνουν καλά με τiz ψυχρολουσίες και τόν ζουρλομανδύα!... Τί κοντά αυτό τ'ό κορίτσι!...

σκαλλί σέ μένα, περιμένει από καιρό νά σου φέρη μυστικά την έπιστολή μου αυτή... Μά έγω δέν άποφάσισα νά σου τ'ή γράφω...

Και με τ'ό δικη μου δέν άποφάσισα... Τί νά σου γράφω, λατρεία μου μοναδική; Πώς σ' αγαπώ;... Θά σέ στενοχωρούσα γράφοντάς σου για πράγματα πού πάφιν δυστυχώς νά σ' ένδιαφέρουν...

Νά σέ μαλώσω για τiz καινούργιες σου αγάτες;... Πάλι θά σέ στενοχωρούσα με τiz πληρτικές κ' άναρες κατσάδες μου, κατσάδες μιάς γυναίκας ξένης πεία στη λατρευτή μου μιά άστατη καρδιά σου... "Επρεσε δίως κάτι νά σου γράφω... Και σου γράφω...

Είνε παράξενη ή έπιστολή μου, βέβαια... Τ'ό νοιώθω κ' έγω ή ίδια και, παρ' όλη την ελλειρευιά της, με καιεί άγρια, άφάνταστα. Βόξω λοιπόν τά δυνατά μου τώρα, νά την τελειώσω μιά όρα γρηγορώτερα, τελειώνοντας μαζί της και τ'ό τρομακτικό μαρτύριό μου...

Κι' ένώ είναι τόσο φριχτό τ'ό μαρτύριό μου αυτό, τ'ό άγαπό μολαταία μ' όλη τη δύναμη της παραγαμένης μου ψυχής... Τ'ό αγαπό γιατί γράφοντάς σου μού φαίνεται πώς σ' έχω άπέναντί μου, πώς σέ κυττάζω σ'τα ώμορφα γαλάζια μάτια σου και σου μιλώ...

Ναι, σου μιλώ... "Ετσι μού φαίνεται... "Ετσι σέ νοιώθω γράφοντάς σου και θέλω νά μ'ην τελείονα ποτέ μου τ'ό γράμμα μου αυτό.

Και νά!... Σ' όλες μου τiz δυστυχίες, άλλη μιά παρουσιάζεται άκόμα, τούτη τη στιγμή πού σου μιλώ, πού σου γράφω δηλαδή... 'Η έξση: 'Ο άξιωματικός πού πρόκειται νά σου φέρη την έπιστολή μου, μού παραγγέλνει, για τρίτη πεία φορά, πώς είναι έτομος νά φύγη... Πόσο είναι βιαστικός, Θεέ μου... Σάν νά μη μ' έφταναν τ' άλλα βάσανά μου, είναι γραφτό μου γρηγορά νά στερηθώ τη μόνη ευχαρίστησι πού μούμεινε: Νά σου γράφω διαρκώς, νά σου γράφω κόλλες άτελείωτες, νά σου γράφω άπ' την αυγή ως τά μεσάνυχτα, κ' άπ' τά μεσάνυχτα ως την αυγή...

Μά σβύνει και τούτη, ή μοναδική παρηγοριά μου... Πρέπει νά τελειώσω την έπιστολή μου... Βιάζεται νά φύγη ό γρηαδός φίλος μου, ό μόνος πού μούμεινε σ'όν κόσμο για νά σηπλην' τη δυστυχία μου...

"Αντίο, αγαπημένο μου... Πρέπει νά τελειώνω πεία γράφοντάς σου και τ'ό τελείωμα αυτό τ'ο νοιώθω νά με παράξη, όπως σχεδόν με παράξε κ' ό ξαφνικός Ξενητεμός σου...

"Αντίο, αγαπημένο μου... Δέν τολμώ νά σέ πλημμυρίσω με γλυκόλογα αγάπης, γιατί θά τ'ή εφρονευτής διαβάσόντάς τα με τ'ό κεφάλι σου πλάι σ'ό κεφάλι μιάς "Αλλης... Και θά χαμογελάτε σαρκαστικά και θά χαχανίζετε με τ'ό κέφι σας, διαβάσόντάς μου κ' οι δύο σας τ'α φτωχά μου αυτά λόγια, πού βγήκαν με λαχτάρα άνείπτοι άπ' τη χαρισμένη τελειωτικά σέ σένα βιαζή μου.

"Αντίο, αγαπημένο μου... Κάτι με σπάζει νά σου π'ό, στην ύστατη και κρίσιμη τούτη όρα, πώς σ' αγαπώ χίλιες φορές περισσότερο άπ' τ'ή ζωή μου κ' άπ' την ψυχή μου την ίδια...

"Αντίο, αγαπημένο μου... Και κάτι, χωρίς νά θέλω, με δύναμη άναγκάζει τά χείλη μου νά σου ψυθίρουν μιά φράσι: Πόσο μού είσαι αγαπημένος, μιά και πόσο μου κοστίζει, Θεέ μου, ή έγκατάλειψή σου...

Μά... άντίο, αγαπημένο μου... Νοιώθω πώς δέν άντέχω πεία νά σταματήσω την έπιστολή μου... Κάποια δίρα της ψυχής μου, κυριαρχική κ' έπιτακτική, μ' άναγκάζει άθελά μου νά ξαναρχίσω πάλι ένα σωρό γλυκόλογα για σένα, γεμάτα λαχτάρα κ' ελλειρευία...

Κι' ό κομιστής περιμένει, βιαστικός... Μά άς φύγει, επί τέλους... Στ'ό κάτω-κάτω, δέν τά γράφω πεία για σένα, σκληρή κ' άπιστέ μου φίλε... Τά γράφω για νά ξεδιάρθω την ψυχή μου... Τά γράφω για ν' άνακουφίσω την πονεμένη μου καρδιά... Τά γράφω για νάβρω δύναμη νά περιμένω την πάντα άργοπορημένη άπάντησί σου...

"Άλλοστε θά σέ φοβίση και τ'ό μάκρος τ'ης έπιστολής μου... Βλέποντάς την, θά την πετάξης μακριά σου, γιατί θά σου άπασχολήση μερικώς στιγμές άπ' τη χαρισμένη, σέ μιά άλλη, προδότρα βιαζή σου...

Θεέ μου!... Γιατί νά υποφέρω τόσο πολύ σκληρά;... Γιατί, χουσε μου, φαρμάκωμαι, χωρίς νά φταίω, δλόκληρη την ταπεινή ζωή μου;

"Αντίο, αγαπημένο μου... Συχώρεσέ με... Δέν τολμώ πεία νά σέ παρακαλέσω νά μ' αγαπάς λιγάκι... Βλέπεις και σ'ό πόσο ή μοίρα μου με ταπεινώσε... Δυπήσου την κατάντια μου...

"Αντίο... "Αντίο, αγαπημένο μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η παθητική άπάντησις τού ίππότη ντε Σαμιγιό.

